

Pausikoht.

Meelis-Lauri Erikson

Mida sa siin teed, Aabram?

Sa tulid Kaldea Uurist; maalt, mis kõrge ja vana ja tark siia viletsamale maale. Rändasid ringi, elasid mõnda aega isegi Egiptuses, selles maailmariigis, eks metropol tõmbab kõiki ligi, nii neid, kes tahavad elult õppida ja midagi saavutada kui ka neid, kel elult enam midagi õppida pole, ja nüüd siis oled sa jälle siin. Emorlase Mamre tammikus. Sineari kuninga Amrafeli, Ellasari kuninga Arjoki, Eelami kuninga Kedorlaomeri ja Goojimi kuninga Tideali päevil. Mida sa siin ometi teed, Aabram? Iidsete tammede all. Igal pool, kus sa peatusid pikemalt, ehitasid sa altari Issandale. Kas need teised seda pahaks ei pannud - kõik need keenlased ja kenislased, kadmonlased ja hetid, persilased, refalased, emorlased, kaananlased, girgaaslased, jebuuslased, igäüks oma jumalatega? Tõesti, võõrana rännates teiste rahvaste hulgas võib koguda paljugi: halba ja head. Kõikjal jääb midagi külge. Sina jääd ikka võõraks... Miks küll?

Sa usaldasid Issandat ja Tema töotust. Uskumine tähendabki usaldamist. Miks sa siis ikka veel võõras oled, Aabram, ah!? Sa ootad. Kuidas see küll on, et Issand rääkis sinuga, ja veel nii sageli? Muudkui kordas oma töotusi. Aabram, omas vanas südames usaldasid sa Teda. Ega sa sellest ei rääkinud vist kellelegi. Võibolla arvasid teised: sa oled paras põikpea. Ja nüüd, Aabram, tassid sa jälle kive kokku altariks. Sa veristasid oma ohvriannid, raiusid need pooleks, aga linde sa ei raiunud pooleks. Siis sa seisid seal korjuste keskel, peletasid raisakotkaid eemale, päev otsa praadivas päikeses, kui raske see on! Sa ootasid – mida siis ometi? Et Issand vastaks, et Ta räägiks jälle, sinu, võõraga. Kuid Tema vaikus. Siis sa jäid väsimusest magama ja ärkasid alles õhtupimedas. Seesuguse ärkamise juures ei saagi aru, kus õieti ollakse. Midagi nagu toimuks mu ümber, midagi täiesti arusaamatut. On see uni või olen juba ärkvel? Käpuli koperdades, pea nagu vatist ajasid end vaevaliselt püsti. Sul oli suur ja pime hirm ja sa nägid: suits ja tuleleegid liikusid korjuste vahelt läbi; kas seda juhtus silmama ka mõni nendest võõrastest hõimudest. Pausikoht. Issand vaikus. Aabram, sinu oma hõim ja su oma pere sai taas töotatud! Need töotatud kivid ümberringi, kuivanud veri. Tuli ja suits. Pausikoht.

Su oma sugu, veri sinu verest. Keerulised peresuhted. Rändurielu. Telgid ja lambad. Kõik sai taas uuendatud nende võimsate puude all. Sinu ajaks juba ajatud tammed, eks vanad puud ole ju ajatud? Ka pausi on vaja. Ning vaikimist usaldada samuti nagu kõnet. Tema vaikimist. Seda sa ju tegidki, Aabram, tulid siia otsima. Seda sa oledki ju eluaeg teinud.